

Het verhaal van Isabel De Craene, wielermama van Tuur, Wout en Stan.

Ik ben wielermama. Ik broed voor u de kampioenen van morgen uit. Ik zorg er nu voor dat u over enkele jaren op zondagmiddag naar de koers op tv kan kijken.

Ze zijn nog jong, mijn drie wielershelden. Speels en roekeloos. Tonnen energie. Ik ben hun trotse wielermama en ik koester mijn titel. Hij is zoveel schoner dan die andere titel die ik ook draag, voetbalmama. Dat is taxiën van en naar het sportveld. Een wielermama wuift haar bengels aan de voordeur uit. Maar pas nadat ik hen drie keer heb gevraagd of ze hun telefoon bij hebben en vijf keer op het hart heb gedrukt dat ze voorzichtig moeten zijn. Of ik niet vreselijk bang ben wanneer mijn onbesuisde snaken met hun racemachientjes op de openbare weg vlammen? Meestal antwoord ik stoer dat ik banger ben van de gevolgen van ingehouden energie en frustratie als ik ze veilig binnen houd. Drie jongens, u begrijpt me wel. Maar wanneer ze de deur uit zijn, verfoei ik de sport die zijn atleten zowel voor training als voor wedstrijden het verkeer instuurt.

Ik leg mijn zonen uit dat ze kwetsbaar zijn en schijnbaar waardeloos in de ogen van de norse automobilist, die rijdt als een alleenheerser in zijn gouden kooi, grommend op alles wat zijn weg verspert. Ik raad hen aan het fietspad te gebruiken, maar knik begrijpend toe als ze me uitleggen dat het slecht onderhouden is en soms moeilijk berijdbaar. Ik moedig hen aan langs veilige jaagpaden te rijden en uit het verkeer. Ik probeer hen bij te brengen wat de reden is van ribbelstroken en een snelheidsbeperking van 30 km/h. Ik zucht diep als ze me vragend en onbegrijpend aankijken.

Van wielermama werd ik koersmoeder. Koers, het feest van heroïek en tragiek. Ik houd mijn adem in wanneer supporters zich onbekommerd op het parcours begeven terwijl de geloste renners nog niet voorbij zijn. Ik wend beschaamd mijn ogen af wanneer de zeldzaam geworden sein-

"IK BROED VOOR U DE KAMPIOENEN VAN MORGEN UIT"

gever onder de druk bezwijkt van een ongeduldige automobilist die zo nodig het parcours op moet. Soms tegen de koersrichting in. Ik knijp mijn ogen dicht en bal mijn vuisten in mijn zakken wanneer ik sommige ploegleiders zie passeren, arm door het raampje van hun ploegwagens, die rijden op sponsorgeld. Genietend van hun moment de gloire, laverend tussen onze bloedjes. Mag de fun van ploegleiders primeren op de veiligheid van onze jeugdrenners?

Ik zucht moedeloos, wanneer een andere koersouder me het wiel toont dat kapotgereden werd door een ploegwagen in de koers. We berusten samen in de 50cm geluk, de afstand tussen het wiel en de gevallen renner die ernaast lag. Drie jaren koersmoederschap laten hun sporen na. Littekens van valpartijen op het pezige lijf van mijn zonen en krassen van angst op mijn ziel. Godzijdank beleven koersmoeders ook prachtmomenten.

Ik ben dankbaar voor de inspanningen van de begeleiders van onze club, die de verantwoordelijkheid aandurven om met die roekeloze jongelingen de straat op te gaan. En voor de ouders die tijd vrijmaken om hen in een volgwagen te begeleiden. Kunnen we jeugdclubs duidelijk maken dat een club bestieren meer is dan sponsorgeld ophalen en wielertuitjes laten drukken? Dank u Wielerbond Vlaanderen om groepstraining te stimuleren via het jeugdportfonds. Dank u Wiel-

bond Vlaams-Brabant, om ons aan te moedigen om naar de piste te gaan. Ik breng mijn zonen naar de openluchtpiste van Elewijt, waar ze veilig trainen en koersen. Als het niet regent. En zolang het nog kan. Want als de tijd nog even langer blijft stilstaan in Elewijt, en het asfalt nog ruwer en hobbeliger wordt, willen ze een crossfiets om over de ribbels te rijden. In de winter trek ik met mijn renners naar het wielersentrum Eddy Merckx, hét fietsmekka in Gent. Of ik rijd met hen naar het circuit van Zolder, waar creatievelingen ontdekt hebben dat een autosportbaan in vrede gedeeld kan worden met renners en skeelers. Wat heb ik graag die paar euro's over voor een fietspas in ruil voor veiligheid. Een aspirantenwedstrijd op het circuit zou niet misstaan. Een recreatief jeugdevent zoals dat van de 24h van Zolder voor wielertoeristen zou bovendien een welkome afwisseling zijn in de voornamelijk competitieve wielersagenda. In Zolder wordt binnenkort een velodroom gebouwd. Dank u minister. Dank u wielerbonden. Dank u provincie Limburg voor uw gulheid. Wij zullen dankbaar gebruik maken van uw geld. Ik zal met plezier mijn renners naar u toe brengen.

Maar wat had ik graag gehad dat zo'n tempel van veiligheid naar onze jeugd toekwam. Naar een stad, met een jonge bevolking en openbaar vervoer. Denkt u er ook aan dat de jeugd zelf de weg naar de infrastructuur moet kunnen vinden? Dat enkel dan een brede instroom in onze sport gegarandeerd is en kampioenen kunnen komen bovendrijven? Laat ons zoeken naar veilige ruimte en deze communiceren naar onze jeugd. Op het 's avonds verlaten industrieterrein in Haasrode wordt getraind door wielertoeristen. Maar jeugd is er nog te weinig te zien. Ik ben hoopvol ten aanzien van de inspanningen in Leuven voor een trainingsparcours op het militair domein. Laat ons niet dralen! Is het echt nodig dat er eerst een administratief centrum gebouwd wordt en pas daarna de wegen tot trainingsparcours worden gerenoveerd? Hoeveel Amy's (Dombroski) en Kristoffen (Godaert) moeten we nog offeren?

*Beste minister, beste wielerbonden, beste aanwezigen, wees ambitieus en creatief. Wij wielersoude-
ders rekenen op jullie!*

